

K 63/T 45

1200000867946

СА НАША ГОРДОСТ

100 ГОДИНИ
•pogona•

РУСЕ
1886-1986

K $\frac{198.7}{44}$

K 438.5

K63

T45

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF CHICAGO

1987-1988

ТЕ СА НАША ГОРДОСТ

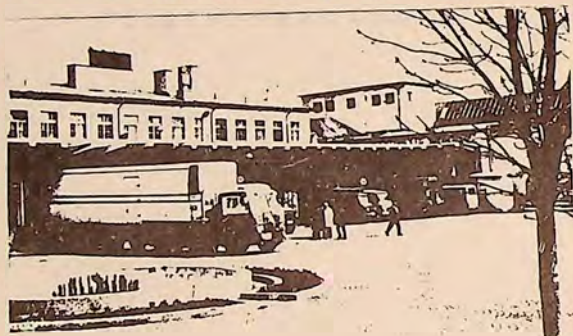
Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000867946

447441

У 63
Л 45

Предприятие "РОДОПА" - Русе

Д Н Е С - П О В Е Ч Е О Т В Ч Е Р А

ЕЛЕНА АТАНАСОВА ДРАШКОВА - пълначка на колбаси
в цех "Месопреработка", герой на социалистическия труд

"Това е нашата Елена" - с гордост казват за нея близки и познати. Герой на социалистическия труд, народен представител, прекрасен човек - за Елена е толкова писано ...

Години наред тя прекрачва прага на един и същи портал-този на предприятието "Родоп" в Русе. Обикновеният подвиг на делника - това би била точната дума за всеотдайността, с която хора като Елена всеки ден дават своя трудов дял за изграждането на нашето настояще, на мирното ни бъдеще. Елена сама е определена веруюто си - "Всеки ден - максималното!". В думите ѝ никога не се вижда задоволство от постигнатото, липсва себичността. Самата тя е бригадир на бригада пълначки в цех "Месопреработка", но винаги е в помощ на колегите си от други звена в този цех.

- В трудовия колектив човек израства най-добре - казва Елена. - Егоизмът и себелюбието тук не могат да виреят. В колектива всички трябва да милеят един за друг. В нашата бригада това е постигнато. Не ми е втори дом заводът, а истински. От ученическата скамейка дойдох право при пълначната машина. И съм още тук - със същата любов, със същата голяма болка дори за малката неуредица.

Характерно за Елена е, че умее да уважава по-възрастните, да се учи от опита им. Нейни първи учители са били Лилка

Гордевска и Стефан Зарчев. Ученичката надминава учителите си и скоро замества Лилка на бригадирското място.

- Когато разбра, че съм усвоила занаята, Лилка беше щастлива, беше горда с мен - спомня си Елена Драшкова. - Искам си се да бъда като нея - истински наставник. Наскоро - ме попитаха - сега сте народен представител, за какво бихте апелирали от трибуната на Народното събрание. Бях кратка: "Да спрем тежкостите на младите кадри!". Знам, че няма да бъде лесно. Учуги моите момичета, предавам им дори извода от всяка изпитана от мен грешка. С много желание работя със стажантките от техникума. През почивките съм тяхна приятелка, на която биха могли да поверят и личните си болки. Винаги съм смятала, че нашето поколение е длъжно да изчисти пътя на младите от кариеризма, от неудачите ни... Нека изхвърлим от употреба фразата "На младото поколение не можеш му се довери". Доверието трябва ние да им го отсъдим. Нека всички заедно да бъдем добри работници. Като работничка заедно с младите участвам във всички заводски състезания по професии. Не, не от желание за самоизява, а с мисълта, че на тях им е нужна амбиция да победят утвърдили се специалисти.

Елена винаги е разбирала нуждата от добри, висококвалифицирани работници. И винаги се е чувствувала отговорна, когато те не достигат. Технологиът споделя: "Налагаше се спешно да преработим и напълним една партида колбаси. Периодът беше отпускарски, а при нас един ден престой на забъркана смес означава загуба на хиляди левове. Тогава Елена предложи бригадата ѝ да работи и дневна, и нощна смяна. В продължение на три денонощия този колектив се труди по 16 часа.

- Питате ме за отговорността - казва Елена - стрема се тя да бъде моя отличителна черта, поне винаги съм се стремяла да

докажа това. Не се чувствам по-отговорна сега, след като нося златната звезда. Та как тогава съм я получила, ако до тук съм била малко отговорна. Друга е истината - ако съм имала принос за онова, което става непосредствено около мен, то сега трябва да имам принос за всичко добро, което става по света. Аз съм комунист. И с всички комунисти, с всички добри хора на земята трябва да спрем насилието и агресията в света, да премахнем безчовечието. Уверена съм - като мен мислят всички български майки, всеки честен човек.

Съвсем наскоро ме поканиха за кръстница на бригадата в цех "Метален амбалаж", която прие името "XIII конгрес на БКП". Нейният колектив прие обещание да изпълни поставените му задачи. Сега се чувствам не като съдница за спазването на това обещание, а като човек, отговорен да съдейства на този колектив. Така разбирам отговорността.

ЗА ДОВЕРИЕТО СЕ ВОЮВА

БЪЛГАРИН АТАНАСОВ БЛАЖЕВ - бригадир на бригада
"кожари", носител на орден "Трудова слава-II степен"

Връстник на свободата, Българин започва работа в Месокомбината през 1960 година. - "Тежки години бяха за мен тогава. Дойдох 16-годишен, предстоеше ми да се уча от майстори, а тогава имаше малко. Нужна ми беше опитна ръка, а хората идваха днес и си отиваха утре. Пример от тях не съм вземал. Гледах в ръцете само бригадира на кожарите - Кирил Китанов. Той обичаше професията си, а аз такива хора ценя".

Българин преодолява трудните години на началото, за да остане "завинаги" в месокомбината. Четиридесет и две годишен, той има вече 26 години трудов стаж на едно и също работно място - кожар в участък "Кожи и черва", а това е вече подвиг.

"Обръщам се назад в годините - споделя Българин - и гледам към тях със задоволство. Нищо не съм пропуснал в живота си. Трудът ме научи да бъда човек, да вярвам на хората, за да ми вярват и те. Бригадир съм от 1967 година и осъзнах истината, че за да се задържат работниците, те имат нужда от откровен разговор, от съвместно решаване на възникналите проблеми. Трябва внимателно да се използват похвалата и порицанието, защото има "сложни характери". За да не изгубят вярата в човешката доброта - трябва да се разчита на тях. Така и правя, пръв отивам на най-трудното - за доверието се воюва всеки миг".

Майсторлък се иска в работата на кожаря. Цял ден в залата - ръчен, еднообразен труд. Но полезен - споделя Българин, а като чувствуваш необходимостта от своята работа, както се каз-

ва, "крилата ти поникват".

Разделих се с Българин Блажев, изпълнена с гордост,
че между нас съществуват такива големи хора, носещи в себе
си пламък и жар, с които се покорява всяка тежка работа.

ДА ИЗПРЕВАРИШ ПОВЕЛИТЕ НА ВРЕМЕТО

инж. ЗДРАВКО АНГЕЛОВ ПЕТКОВ, директор на Предприятие "Родоп", носител на "Орден на труда" - златен и орден "Червено знаме на труда"

"Човек никога не трябва да бъде доволен от постигнатото, необходимо е да се стреми към нещо, което още не е направил. Много от мечтите ми са вече действителност каквато я виждаме днес - нови цехове, модерни машини, социални придобивки и все пак има още много да се постига в предприятието. Трябва още много труд, всеотдайност и любов за да изпреварваме повелите на времето".

Така започна разговора ни с инж. Здравко Ангелов, носител на много отличия и награди. Те безспорно потвърждават цената на един осмислен, пълноценен живот.

Началото на трудовата биография е поставено в родното му село Селановци, като секретар на ОБК на ДСН и читалищен ръководител. Продължава образованието си във ветеринарен техникум в гр. Ловеч и от 1960 година работи към ГНС-Русе като ветеринарен техник.

През 1965 година Здравко Ангелов постъпва на работа в Комбинат "Родоп". Младият човек е изпълнен с ентузиазъм и стремеж за работа.

Започват дни на себеутвърждаване, преминали през тревоги и радости, през трудни и красиви мигове, дни - пълни с мисъл за утрешния ден. Отначало е групов майстор, но скоро му поверяват ръководството на цех "Хладилен". По негова инициатива веднага започва основен ремонт на амонячната инстала-

ция в цеха. Изпъкват организаторските качества на инж. Ангелов и стремежът му да изпреварва времето с новаторски дела.

С негово дейно и пряко участие започва строежът на нов цех "Консерви". Направеното в тази насока е особено значимо, като се има предвид, че производството на месни консерви и шунка се организира за пръв път в страната.

През 1971 година инж. Здравко Ангелов преминава на работа в ОК на БКП, а от 1975 година е издигнат за директор на комбинат "Родопс" - Русе.

Под негово ръководство започва генерална реконструкция и модернизация на комбината. Основно се реконструира цех "Месопреработка", като се внедряват поточни линии за производство на колбаси и нови високопроизводителни машини-кутер "Ласка-500", автоматични пълначни машини "Вемаг" "Карлшнел". Разширява се и се модернизира хладилното стопанство на комбината чрез подмяната на индиректното с директно охлаждане, обновява се и складовото стопанство.

До 1982 година към комбината принадлежат 17 свине-ферми. С новаторски мисли и действия и чрез прилагане опита на сродни наши и чуждестранни предприятия, др. Ангелов оглавява обновяването на остарялата материална база. Внедряват се нови технологии. Вследствие се увеличава производството на малки прасета от 65 000 бр. на 101 000 бр. и се икономисват 600 000 лв. за закупуването.

Годините преди 100-годишния юбилей на комбината са свързани с изграждането на хладилно-разфасовъчен цех, след завършването на който ще се увеличи производството на разфасовани и мляни меса и ще се подобрят условията на труда. Строителството се извършва без прекъсване на производството. Внедряват

се машина за измиване и парафиниране на консерви, механизирано разполовяване на гръдната част на ЕРД. Изградено е ново отцедващо отделение и студени пушници с автоматизиране на технологичния процес в тях.

Качеството на продукцията е център в работата на инж. Ангелов. По негова инициатива е изграден Съвет по качеството. В резултат на поетите инициативи в чест на Националната партийна конференция се завоюват оценки "К" на три асортиментни изделия. През 1984 година са внедрени 23 броя нови месни произведения, с които се разнообразява и обогатява производствената програма.

Под прякото ръководство на инж. Здравко Ангелов в комбината е внедрена бригадната организация на труда и вътрешностопанската сметка, като са приложени лостовете на икономическия механизъм, подобрена е трудовата дисциплина, увеличена е производителността на труда. Благодарение на добрите резултати комбинатът е утвърден като еталон по бригадната организация в ДСО "Родопа".

Наред с развитието и напредъка на производствената дейност, с мащабни темпове се изпълнява и социалната програма на колектива. На мястото на полусрутено складово помещение по идея на инж. Ангелов е издигната красива сграда на Дом на културата и работнически стол. Прекрасни условия за ползотворен отход предлагат базите в Кранево, Ахтопол, Късовци, Николово-Лесопарка. Изградена е детска градина.

Много усилия полага стопанският ръководител и за решаването на жилищния проблем на работниците. Раздадени са около 75 апартамента и 20 квартири.

Широка дейност е разгърната по отношение на сътрудни-

чеството със сродните предприятия от Евпатория, Братислава, Потсдам.

С делата си инж. Здравко Ангелов е спечелил доверието, уважението и признанието на колектива.

С ОТГОВОРНОСТ КЪМ УТРЕШНИЯ ДЕН

ТОТКА ГЕОРГИЕВА ЖЕЛЕВА - работничка - бяла карантия
в цех "Месодобив", носител на орден "Червено знаме
на труда"

Тотка Желева е още младо момиче, когато започва работа в Месокомбината. И добре, че младостта и дава сили да продължи тежката работа в парилната на цех "Месодобив". Много дързост, много амбиция и любов се иска да надминеш предела на собствените си сили, да поставиш рекорди в заплатката... Не се плаши нежната жена от "мъжката работа".

- "Тогава не работех по 8 часа. Обикновено работният ми ден беше от 10 до 12 часа... и никой не ме караше насила. Аз се чувствах длъжна да изпълня голямата норма, а все още нямах опит. Влага, пара, вода, пот и ... много любов. Само с любов, човек може да покори занаята".

Само три години са необходими на Тотка да стане отличен специалист и да бъде избрана за бригадир. Вече 20 години тя е ръководителка - мъдра и отговорна.

- "Наистина се чувствавам отговорна за всички и за всичко, което става около мен, за собствената си работа, за нейното качество, за съдбата на хората, за красотата на утрешния ден".

Тотка Желева е съхранила в себе си трайните човешки ценности и добродетели, затова всички оценяват добротата ѝ. Като истински наставник, тя се вълнува не само за качествената работа на момичетата си, а и от техните лични проблеми.

В трудовата ѝ книжка, графите за награди са изписани - ударник, най-добър в професията, отличник по качеството, отлич-

ник на МХВП, значка "Ленин", "Орден на труда" - златен, орден "Червено знаме на труда".

Други доказателства за безрезервното себеотдаване на тази "златна" жена не са й нужни.

ТРУДЪТ - ТОЙ Е МОЯТА НОЩ И МОЯ ДЕН

АТАНАС ДИМИТРОВ ТЮЛЕКОВ - технолог в цех
"Месодобив", носител на "Орден на труда"-златен

Тридесет и три години Атанас Тюлеков всяка сутрин прекращва прага на комбинат "Родоп" - Русе. Не е нужно поетите да търсят героизъм другаде. Бих ги поканила при нас. Какъв по-голям героизъм от упоритостта и всеотдайността, с която др. Тюлеков в продължение на дълги години превръща мечтите си в действителност. Действителност, каквато я вижда днес - модерни цехове, големи социални придобивки, трудолюбиви стопани.

От училището за трудови резерви в София започва трудовата пътека на Атанас Тюлеков, а първият работен ден на комсомолец е 20 септември 1953 година в комбинат "Родоп".

- "Началото беше трудно, но аз носех ентузиазма на 20-годишните. Това, че започнах в най-специфичния участък "Кож" ми помогна да свикна с нелекия труд на работника от хранително-вкусовата промишленост. Станах член на БКП, след като бях удостоен със званията качественик и отличник на МХВП. Всяко доверие трябва да се заслужи. Сега съм секретар на ППО в "Месодобив", но това е голяма отговорност, която ми бе гласувана вследствие на 10 годишен упорит труд на общественник. Добре, че съпругата ми, която също е в нашия цех, винаги ме е разбирала и подкрепяла.

Много са отличията на Атанас Тюлеков.

На манифестациите, той с правото на гордия от труда

си човек носи на ревера си - медал "40 години Социалистическа революция" и "Орден на труда" - златен. Те са признанието на ръководството и колегите, доказателство за безспорния трудов ден на Атанас Тюлеков за изграждането на социалистическата ни Родина.

- Питате ме за смисъла на живота. Има един стих, той е моето верую: "Трудът, той е моята нощ и мой ден
той е всички мои дни и нощи
тежък, лек, премазващ, вдъхновен
ражда той света..."

НЕ ОСТАВЯЙ ДНЕСНАТА РАБОТА ЗА УТРЕ

ИВАН ВАСИЛЕВ ПОПОВ - носител на "Орден на труда"-
златен - бъркач на консерви в цех "Консерви"

"Тази стара мъдрост не съм я измислил аз, но така се е срастнала с моя живот, че я приемам за своя - започва разказа си Иван Попов. В моя живот няма други работни места и друга професия освен тази на бъркача. Упражнявам я от 1955 година. За бъркач, човек се учи цял живот. Това е занаят за мераклии, нямаш ли ищах да я вършиш, не върви. На времето започнахме заедно със Стефан Зарчев като общи работници, през почивките се учехме и за месеци ни преназначиха. Сега ние учим младите, предаваме им любовта си, защото без любов нищо не ти идва от ръки. Бъркачът е човек, който трябва винаги да проявява творчество в работата си, да бърка само вкусни неща".

Иван Василев се усмихва при последните си думи и това е усмивката на добрия човек, който мисли за другите. За него работното време не е заключено в рамките на осемте часа. Ако се наложи престои по някаква причина Иван Василев стои на работното си място, докато не свърши каквото си е запланувал. Затова и неговият девиз е: "Не оставяй днешната работа за утре".

За Иван Василев разказва технолога на цех "Консерви" инж. Янка Кирилова:

"В бай Иван има нещо дълбоко човешко. Не се е случвало пълначките на шунка, чиято работа е свързана с неговата да го изчакват. Когато имаме експедиция на шунка, той е първият ентузиаст, който идва на доброволни начала да товари. С примера си увелича и другите. Той е от тия хора, за които казваме - истински строител на комунизма".

ОТ ПОЗИЦИЯТА НА ИСТИНСКИЯ ЧОВЕК

КРЪСТЮ ЙОРДАНОВ КУЦАРОВ - носител на "Орден на труда" - златен, главен енергетик в предприятието

Годината е 1960. Кръстю Куцаров постъпва на работа в предприятието като главен енергетик и вече повече от четвъртък век заема тази длъжност. "Мястото на един енергетик не е в канцеларията - често казва другарят Куцаров и неуморно следи за неуредиците по цеховете и отделите. Мисълта му е постоянно заета не само с отстраняването на аварии, а с подобряването, "с рационализирането" на съоръженията. За неуморната му работа и дейност като активен новатор Кръстю Куцаров е награден със сребърна значка.

Съзидателни са делниците на дългогодишния ни служител. Във всяка негова дума за предприятието има любов и обич към колектива. До 1980 година той е партийен секретар на ЕМО, а три последователни години и член на партийното бюро. Разностранна е обществената дейност на другаря Куцаров. Той е един от основателите на тамбурашкия оркестър към предприятието и ревностен защитник на доброто му име. Много са наградите му в областта на художествената самодейност - признание на колективите, които са слушали музиката му и са израз на възхищението на много журитетни комисии. Винаги стриктен и в работата, и в отношението си към хората, Кръстю Куцаров е носител на значка от социалистическото съревнование на ДОТ и носител на талон "Образцов водач".

ДОБРЕ СВЪРШЕНАТА РАБОТА ДНЕС, БЕЗ МИСЪЛ
ЗА УТРЕШНИЯ ДЕН - НЕ ВОДИ КЪМ ПРОГРЕС

ПЕТЪР АНАСТАСОВ ПЕТРОВ - зам. директор по ИВ,
носител на "Орден на труда" - златен

Волево лице има този човек. От пръв поглед разбираш - при него невъзможни неща няма. В предприятието хората му вярват и уважават. В кабинета му винаги е пълно с хора - кой за помощ по изпълнение на производствена задача, кой с личната си болка.

Една сутрин, при него беше началник цехът на "Месопреработка". Останах изненадан, че той икономистът, разговаряше със специалиста по хранително-вкусовата промишленост с вещината на опитен технолог. По-късно, Иванка Байчева, дългогодишен специалист сподели: "Не е за чудене, че др. Петров разбира производството. За чудене е как намираше време да свърши безупречно работата си като началник планов отдел (1965-1976г.) и в същото време да изучава с часове работата в цеховете. Винаги е подчертавал, че един икономист няма място в завод, ако не познава производството му. В първите години това изучаване му струваше загуба на свободно време, а сега разбирам, че той спечели най-ценното - обичта и уважението на целия трудов колектив.

Всеки знае - Петър Петров е не само опитен административен ръководител, а и отличен специалист и прекрасен човек".

Според Петър Петров в комбината трябва да се задържат тези, които са дошли не само да работят, но и да се учат, да се усъвършенствуват. "Добре свършената работа днес, без мисъл за утрешния ден, не води към прогрес" - споделя той.

Неговият ден е наистина едно непрекъснато себеотдаване за благо на предприятието. Затова са необходими и "златни ръце" и огънят на общественика. От първата работна година в месокOMBината Петър Петров се залавя с работата на пропагандиста в партийната учебна година. По време на неговите занятия не се четат лекции - там се спори и дискутира докато се намери най-доброто разрешение на разглежданите проблеми. От дълги години той ръководи съвета по профилактика, председател е на комисията по съревнованието и жилищната комисия в комбината. "Не намирам, че обществените задължения тежат. За мен те са неразделна част от ежедневието ми на ръководител и комунист.

"Да познаваш работата си, за да я обичаш - в това е смисълът на човешкия живот" - сподели др. Петров.

ВРЕМЕ СТРОИТЕЛНО, ВРЕМЕ ЗАБЪРЗАНО

РАЙКО ПАВЛОВ РАЙКОВ - началник капитално строителство, носител на "Орден на труда" - златен

Райко Павлов идва в комбинат "Родоп" преди шест години, за да изпълни поставена от СМК задача. Работата е свършена, екипът по изпълнението е заминал на други обекти, само ръководителят е останал. Зад гърба му са редица крупни обекти, разширенията на заводите "Найден Киров" и "Петър Караминчев". Трудът му, уменията му и опитът се търсят навсякъде, предлагат му нови строежи, но Райко Павлов вече е намерил своето работно място, своя комбинат и е обикнал хората.

Шестте изминали години са го научили, че лесни пътища има в строителството няма и че да градиш в завод, понякога е по-трудно, отколкото на нов обект от републикански мащаб. Хората чакат с надежда да свършиш по-скоро новата им съблекалня, новият им цех, или почивният дом.

"Времето ни е строително, времето ни е забързано. Щом нещо се е започнало, значи от него има нужда, значи някой с нетърпение чака да види покрива готов - споделя Райко Павлов - Ако протакаме нещата, губим вярата, ако строим за сметка на качеството, убиваме желанието на хората да ползват нашата сграда. Трудна професия е, за нея повече от всяка друга е нужна и любов и отговорност. Както е казал народът - покрив веднъж се вдига, прокапе ли, все ще тече.

Намерих призиванието си при колектива на комбинат "Родоп" и нямам право на грешки. За тези хора аз не съм безименният строител, те са съдници на работата на човек, когото по-

знават. Сам избрах този път - и укорът ще бъде към мен..."

Наред с изпълнението на служебните си задължения Райко Павлов е и член на профкомитета при ЕМО, на Управителния съвет при Дома на културата. Разностранни са интересите му, но ги обединява една крайна цел - всичко за доброто на колектива.

ДА ПРЕДАДЕМ НА МЛАДИТЕ ЛЮБОВТА СИ КЪМ ЗАНАЯТА

СТЕФАН ТОДОРОВ ЗАРЧЕВ - бъркач на колбаси в цех "Месопреработка", носител на "Орден на труда"-
златен

За Стефан Зарчев най-важното нещо в живота на човека е да овладее занаята си, да го подчини на ръцете и да го предаде на младите. "За мен трудни години няма. Обичам професията си, целият ми живот е свързан с месокомбината и това, което другите наричат "тежки години", аз наричам ентузиазъм за построяването на нашето общество".

Стефан Зарчев е роден през 1927 година в село Долапите - Русенско. "Родих се на село, но не свързах живота си със земята. Привлече ме големият град, привлякоха ме работниците с омазнените длани, за мен те бяха истинската работническа класа. Седемнадесетгодишен постъпих на работа в "Месоцентъра". Квалификация нямах, затова започнах като прислужник. Обикалях цялото предприятие, носех вестници, чистех помещенията - не бяха нови, поне да светят от чистота. ... И все ме влечеше към старите майстори. Все в тяхната работа бе очите ми. Така цяла година. После отбих военната си служба и ..."

И отново в "Месоцентралата". Годината е 1950. Стефан Зарчев започва като ученик-колбасар в цех "Месопреработка".

- "Обикалях всички кътчета на цеха. Искях всичко да науча. През почивките отивах да изучавам новите машини, защото производството си е производство и не можеш да се упражняваш през работно време. От старите майстори на майсторлък съм се учил цели 11 години и все не смеех да кажа, че съм научил

занаята, докато не се разболя учителят ми. Чак тогава поех отговорността на "най-опитен бъркач". Обичам младите... Гледам ги как работят с желание и винаги търсят съвет и помощ. Всеки човек може да овладее дадена професия, но е нужно да му подадеш навреме по-опитната си ръка. Така се ражда доверието. Двама от моите възпитаници - Тодор и Димитър вече са майстори. Плашат ме тия, които идват в предприятието, за да чакат трите години по разпределение и да хукнат на "топло" местенце. С чакане любовта към занаята не идва, той, занаята, иска да го покориш".

През 1983 година Стефан Зарчев се пенсионира по болест, и липсата му веднага се почувствува.

Но за щастие Стефан Зарчев се връща отново на работното си място.

Често търсим измерения на подвига в необикновеното, но какъв по-голям подвиг да посветиш живота си на любимото си предприятие.

За Стефан Зарчев стопанският ръководител инж. Стохор Полихронов казва:

"Чувство за отговорност - това е ярък израз в поведението на целия съзнателен живот на Стефан Зарчев. Той милее за предприятието както ние по-младите все още не умеем - милее с цялото си голямо човешко сърце. Това е то да си майстор".

С ТВОРЧЕСКА МИСЪЛ КЪМ НОВИЯ ДЕН

инж. ВАСИЛ АНГЕЛОВ ТОДОРОВ - заместник директор по техническите въпроси, носител на "Орден на труда - сребърен"

Инж. Васил Тодоров започва работа в месокомбината през 1970 година като инвеститорски контрол към капиталното строителство. Младият човек бързо се изявява като добър организатор и неспокойна творческа личност. Спечелва уважението на колектива и от 1971 година е вече главен инженер на комбината. Трудна и отговорна е работата на главния инженер, но инж. Тодоров влагайки умение и жар в работата си успешно се справя с възложените му задачи. Изключителни грижи той полага за усъвършенстване на машините и съоръженията, за облекчаване труда на работниците, за въвеждане на механизацията и автоматизацията в производствените процеси. Изявява се и като активен новатор и рационализатор. Само за миналата година икономическият ефект от внедрените му рационализаторски предложения надхвърля 53 000 лева.

От 1980 година инж. Тодоров е издигнат за заместник директор по техническите въпроси в предприятието си. Делниците му стават по-напрегнати, по-отговорни и по-творчески. Инж. Тодоров е винаги сред производствениците, сред машините и съоръженията. Според него тези, които стоят със замислен вид с писалка в ръката зад лъскавото бюро не вършат работа. Важното е ръководителят не да подрежда красиви думи в доклади и отчети, а да бъде сред хората и със собствения си пример да им покаже как трябва да се работи. И той на дело върши това.

ЛЕСНИ ПЪТИЩА - НЯМА

КИРИЛ АТАНАСОВ ЕВТИМОВ - бригадир на бригада
обезкоствачи в цех "Консерви", носител на
"Орден на труда" - сребърен

Всички в завода познават Кирил Евтимов - с усмивка и доброта говорят за него. Учудиха се, че питам къде да го открия. "На работното му място - за него няма ни една разпиляна минута" - отговаря ми ръководителят на цеха - "Кирил е винаги сред хората от бригадата си, с труда си е пример за гласуваното му доверие като бригадир, а със съпричастността към чуждата болка - пример за човешина".

През първата година на свободна България в село Кулата, Благоевградско се ражда Кирил. На 16 годишна възраст Кирил влиза в редовете на българската работническа класа като работник в Месокомбината - град Свищов.

20 юни 1967 година е първият му работен ден в Месокомбинат "Родоп" - Русе. Квалифицираният младеж е приет за обезкоствач в цех "Месопреработка". На следващата година 1968 започва строежа на нов цех "Консерви". - "Началото е винаги трудно, но аз не избирам лесните пътища. За мен лесни пътища просто няма споделя Кирил. - Малко бяхме ентузиастите дето искахме да строим новото, да започнем по нови технологии. А работата в този цех беше отговорна - производство на шунка и консерви за износ. Условието за труд също не бяха от най-добрите. Трябваше да започнем производство в незавършени още помещения. На мен гласуваха голямо доверие, избраха ме за бригадир в транжорната. Това вече беше и признание и голяма от-

говорност. Така започнах работа в цеха".

Кирил оправдава доверието на колегите си и на ръководството. Бригадата излиза на едно от водещите места сред предприятията от системата на хранително-вкусовата промишленост. За пръв път в Русе при него се въвежда бригадната организация на труда. Многократен ударник, отличник на МЗХП, през 1977 година Кирил Евтимов е приет в редовете на БКП. На гърдите грее "Орден на труда - сребърен". В годината на 100-годишния юбилей на предприятие "Родоп" - Русе, неговият завет към младата смяна е един: "В работата човек заобичва професията си, а с любов лесно се работи".

ИМАМ ОЩЕ МНОГО ДА ДАВАМ НА ХОРАТА

ТОДОРКА БЕНКОВА БАЛАБАНОВА - носител на "Орден на труда - сребърен", стоковед в отдел "Пласмент"

Когато през 1968 година Дора започва работа в цех "Консерви", тя е още малко момиче с дебели черни плитки. Сега от таблото на орденоносците и челниците ни се усмивва зряла жена.

Само една година след постъпване на работа Дора Балабанова е приета за член на БКП, а шест години по-късно я избират за секретар на ППО при цех "Консерви". Гласуват и това голямо доверие, защото вярват в упоритостта и да се справя с всички проблеми, разчитат на неотстъпчивостта ѝ от истината. За да може да учи хората и да се научи самата тя да отбира житейските ценности, младата жена завършва задочно гимназия и след това икономически техникум. За нея Петър Григоров сподели: "Възхищавам се от такива хора. Когато Дора дойде при нас на работа, тя беше момиченце с всеотдайно и любящо сърце, но не знаеше как да помогне на хората. Страхуваше се дори да говори. Много работи върху себе си и сега, когато се изказва на събрания, всички спират да говорят. Знаят, че Дора ще ги убеди в истини, които е изпитала. Не познава страх от трудното, не признава непреодолимите граници. Шепя народ бяхме, когато започнахме в "консервите", нямаше помещения, работехме в една тясна и студена съблекалня, а тя мълчаливо се усмива и преизпълнява големите норми. Тогава много млади хора избягаха, но Дора остана..."

В разговора Дора като че ли продължава мислите на Петър Григоров - "Боли ме, чуя ли безотговорно да каже млад

човек да ми мине веднъж разпределението, или настръхват ми костите, като видя този комбинат. При мен е обратно, не-
 знам дали ще изразя вярно това което е в сърцето ми, но аз
 се чувствам срастнала с това предприятие, вътре в себе си
 нося ангажмента към него. Случвало се е ако не смогна да
 свърша обществената си работа, да търся причина в служебните
 ангажменти, но съм го правила само в мислите си. Знам, че
 не съм права, чувствам сили у себе си да дам още много на
 хората. Отговарям за политическата работа в два различни це-
 ха "Консерви" и "Метален амбалаж", трябва да намирам време и
 за двата. Не посещавам ли хората, губя нишката, губя връзката
 с проблемите им. Вярват ми и се чувствам отговорна за пра-
 вилното решение, иначе се губи доверието към партийния ръково-
 дител, а оттам и към Партията. Това, което смятам за най-важ-
 но в работата си е подобряване условията за труд, създаването
 на добър психоклимат, задоволяването на битови и производстве-
 ни нужди. В цех "Консерви" няма обезкоствач без ведомствено
 жилище. Това е донякъде изява на стремежа ми да задържа хо-
 рата във възловите производства. С всички новопостъпили вода
 разговор. Важното е да намеря път към сърцето на младия човек.
 За мен не е политически ръководител този, който не умее да
 слуша хората, който набързо отправя болката им".

Голямо е доверието на хората към Дора Балабанова, го-
 лямо е и сърцето ѝ за тяхната болка. С оптимизъм са пълни ду-
 мите и "Има още много да давам на работниците".

ДА ОСТАВИШ ДОБРА СЛЕДА

ГЕОРГИ ЕРЕМИЕВ ЯНКОВ - носител на "Орден на труда"-
сребърен, обезкоствач в цех "Месопреработка"

Преди петнадесет години Георги Еремиев за пръв път вижда сградата на Месокомбината. Приемат го радушно, завеждат го до работното му място. - "И да ви кажа правичката, хвана ме страх. От работа не се боя и дотогава бях работил, но като видях как бързо, с каква сръчност въртят ножа работниците, помислих си, че това е изкуство, което цял живот се учи".

В бригадата на Михо Стоянов с упоритостта на млад работник Георги започва "занаят да учи". Изкуството да обезкостяваш наистина се оказва трудно, но волята му е непреклонна. Сдружава се с колектива и само след три години го избират за бригадир. Първата, най-важна задача на новия ръководител е да задържат водещото място на бригадата и успяват. За работата на Георги Еремиев разказа началникът на цеха:

"За него няма изрази като "работното ми време свърши". Често се е налагало да остава след работа, за да изпълни дадена заявка, а имаше един период, в който хората му казваха "стига, ще се поболеееш". Точно тогава не достигаха хора в изолационна кланица и той от едното работно място отиваше на другото. Две смени, в две различни производства ... А сините му очи все усмихнати..."

Георги Евтимов има свое верую, че всеки човек е длъжен да остави добра пътека за поколенията. Не би си простил, ако по негова вина има неизпълнение на производствената задача.

В характера на Георги Еремиев е заложено началото на

откривателя, на новатора въпреки, че неговите нововъведения в производството не са наречени изобретение или рационализация те са в полза на работника.

Като председател на комисията за работа с младите кадри към Клуба на орденоносците, той влага всичката си жар да приобщи младите към трудната професия на работниците от хранително-вкусовата промишленост. Самият той вече не си спомня имената на учениците си, толкова много очи са го гледали с доверие.

Доверие, което той защитава с труда си всеки трудов ден.

ДА МИЛЕЕШ ЗА РАБОТАТА СИ

ИЛИЯ ДИМИТРОВ ВИТАНОВ - носител на "Орден на труда" - бронзов, началник на цех "Месопреработка"

Комбинат "Родоп" е първото работно място за 22-годишния Илия Витанов. Годината е 1961. Младият мъж започва като обезкоствач и се учи на майсторлък пет години. Идва и признанието за упоритите делници - избират го за бригадир. В продължение на дълги години Илия е ударник, връчват му значката отличник на МХВП. Последователно до 1986 година, когато е издигнат за началник цел Илия Витанов работи като началник-склад трайни колбаси, групов майстор, технолог. През всичките тези години негова отличителна черта е голямата любов към работника.

Преди още да знам, че ще пиша очерк за него, случайно попаднах на място, където той водеше разговор или по-скоро беше влязъл в спор с един от стопанските ръководители на комбината. Илия твърдо отстояваше позициите на работниците от чието име беше изпратен и през цялото време намираше доказателства за правотата си. В един момент заяви: - "Щом няма да стане, аз напускам. Не мога да лъжа хората си". След минути се върна още по-разгорещен. "Не, оставам, докато победа". Тогава си помислих, че такива хора са истинско богатство за един трудов колектив. Убедих се и в една друга истина, че най-добър ръководител е този, който е минал през "патила" на производството. Когато помолих Илия Витанов да каже девиза си, той отсече - "Да милееш за тия, които влагат сърцето си в работата. Те са истинските строители на комунизма".

Илия Витанов е един от тях !

НА КОМСОМОЛА ДНЕС СЕ РАЗЧИТА

ИВАН АНГЕЛОВ НИКОЛОВ - носител на "Орден на труда"-
бронзов, осолвач в цех "Консерви"

Двадесет и три годишен Иван започва работа в Месокомбината, след като пет години е работил в ККЗ "Иван Димитров". Производствата са различни, трябва да се започне отначало. Попада в добър колектив и работата потръгва.

Председателят на цеховия профкомитет е сплотил хората и резултатите на бригадата са винаги много добри. Иван бързо става инициатор на много полезни инициативи, активно участие в живота на бригадата. Случва се така, че един ден той вместо комсомолския секретар на цеха ръководи трудовия съботник на комсомолците. Младият човек показва отлични организаторски качества. Всички се трудят сърцато с жар и вдъхновение, а постигнатите резултати са рекордни за цех "Консерви".

Иван вече се интересува не само от производството, вълнуват го проблемите на младите хора, макар че ги познава едва от година. Обикват го и го уважават. Същата година го предлагат за член на БКП, а на конференцията на комсомолската организация е избран за комсомолски секретар в цеха. Безспорни са заслугите на Иван Ангелов за доброто качество на продукцията, нали той е човекът, който разпределя вече пет години месата и намира най-подходящото им място. Вечер той ще остане до късно, за да си подреди инвентара, да го съхрани в добър вид за утрешния ден.

Иван често мисли за бъдещето на комбината, за онези млади хора, от утрешната смяна, които ще ги заместят край машините и съоръженията. Твърдо е уверен, че в месопреработката ще навлязат компютрите, но и занапред основна роля ще играе

майсторството на специалистите, защото както каза той "добър колбас става само когато го пипне човешка ръка".

Въпреки, че е само на 28 години Иван е опитен наставник. Чувствува като свое неотменно задължение да обучава новопостъпилите работници. Същевременно той сам повишава професионалната си подготовка като усвоява трета професия.

Повечето от колегите на Иван са млади хора - все сърцати и трудолюбиви. За тях Иван казва: "На комсомолците днес не само се вярва, а и се разчита в трудните моменти. За комсомолците от цеха гарантирам с цялото си сърце".

ВСЕКИ ТРУД Е НЕОБХОДИМ

НИКОЛА ДИМИТРОВ МАРИНОВ - товаро-разтоварач
и преносвач в цех "ХЛАДИЛЕН"

На 12 октомври 1968 година Никола Маринов започва трудовия си път в Месокомбинат "Родопа" - Русе. Още първите дни е бил наясно с работата си - условията са неблагоприятни, бавно навлиза механизацията, разчита се главно на човешката ръка.

- "Някои хора смятат, че при нас е лесно, не напращаш ума си, при нас също се изисква и умение и качество. Не можеш ей така, да нахвърляш месото. Трябва да го подредиш, да го спретнеш. Уморително е, ръцете изтръпват, но продукцията винаги трябва да потегли към потребителя в срок. Особено трудно е, когато обработваме продукция за износ, тогава времето все недостига.

Вече 18 години Никола Маринов отстоява позицията си - всеки труд е необходим, всеки труд изисква съзнание и отговорност. Предава своя опит на много млади хора и те са му благодарни за това, защото с желание разкрива пред тях тайната на майсторството и успява да им вдъхне любов към тази толкова трудна и мъжествена професия.

"Той е честен и добросъвестен човек" - казва за него началникът на цеха. Критичен е и към себе си и към момчетата, които го избрах за бригадир".

Към отличията си Никола гледа с погледа на скромен човек. За него отличията са израз на признанието на колектива, но повече радост му носи когато някое от момчетата му каже:

"Благодаря, бате Кольо".

В трудовата му книжка, в графата за награди четем: ударник, първенец на VI петилетка, златна значка в социалистическото съревнование, отличник на МЗХП.

"Добри работници са ни нужни сега и колкото повече обучим, толкова по-добре за всички ни. Това е нашата цел - да възпитаваме истински момчета". - Така мисли Никола Маринов и вярваме, че всички ще се съгласите с него.

НЕ ЗАБРАВЯЙ МЛАДОСТТА СИ

БОРИС МИХАЙЛОВ ГИТЕВ - ревизор материално
отговорни лица, отличник на МЗХП

За Борис Гитев казват, че би могъл да застане на всяко работно място и с чест да изпълни възложените му задачи.

Роден през 1929 година в град Русе, Борис Гитев завършва търговска гимназия в любимия град.

След дипломирането си той започва работа в захарната фабрика. "Тогави не чакахме да си починем след училищните мъки. Всеки тръгваше да дава своя дял за процъфтяване на България през тези тежки години след победата".

Отбива военната си служба и отново се връща в захарна фабрика, където работи като понтьор. За големите си организаторски способности и уменията да вниква в болката на хората Борис е изтеглен на работа в ГК на ДСНМ.

През 1954 година младият активист-комсомолец е изпратен на работа в Месокомбината. Започва работа като книговодител и с желание поглъща всичко ново в професията.

"Та нали човек цял живот се учи, който спре, спира и прогреса около себе си. За да върви работата на другите, трябва да върви и твоята, защото в счетоводството всичко е свързано - казва Борис Гитев". В края на същата година комсомолецът влиза в редовете на БКП и веднага става пропагандист в политическата учебна година. "Висока е оценката и за ролята на пропагандиста - той трябва да знае, да може и най-важното, да умее да предаде на хората си знанията си".

През 1956 година на Борис Гитев е поверена длъжността ревизор вътрешно-ведомствен контрол. В годината на Април-

ския пленум това е отговорна работа, изпитание на силните, на тия, които трябва да поставят началото на новия път, на верния път. Дейността на младия комунист се простира във всички месокомбинати в страната и той обикаля неуморно Перник, София, Пловдив, Стара Загора. Работата се изразява не само в проверки, нужни са анализи на цялата финансово-счетоводна дейност и то перспективни анализи, които да водят до развитие на стопанската дейност на предприятието. През 1959 година Борис Гитев е секторен счетоводител в русенския Месокомбинат.

Изявява се като опитен зам. главен счетоводител, след което е преназначен за ръководител на МСБ. Налага се да работи една година и като зав. социално битовия отдел. В последните години Борис Гитев работи като ревизор - материално отговорни лица. "През целия си живот съм се стремил да се уча, да предавам опита си и да проявявам творчество, за да няма застой. Като "новаторство" приемам участието си при определяне нормативи за фира на месата, за добива на субпродукти през 60-те години, машинна обработка по разбивката на дадените видове меса и други. Отдавна минаха годините на калема и бакалския тефтер, новата електронна счетоводна техника си проби път - сега на всички се пада отговорната задача да я направим още по-съвършена и по-полезна".

За активната си трудова и обществена дейност Борис Гитев е награден със значки: 25 години народна власт, отличник на МХВП, бронзова значка на БПС.

Попитах го за неговия девиз. "Не забравяй какво си бил..." - каза ми кротко. Помолих го да разтълкува. "Изцяло вярвам в хората. Хора лоши няма, какви ще са те зависи от околните. Често корим младите. И това ги прави бездейни, без

амбиции и самочувствие. Та това е приказката ми и тя е отправена повече към нашето поколение. На младостта не ѝ трябва само съвети, трябва ѝ път за развитие. Трудно е да си съдник на ентузиазма, на младостта, та макар и понякога той да е нужен. Ненавиждам пошлостта и завистта. Нека не забравяме неосъществените си стремежи и да се радваме, ако децата ни ги осъществяват. За това се боря - да изчистим пътя на младите от старите грешки. Така ще спестим ненужните разочарования, така ще бъдем достойният пример".

ОПИТЪТ Е ЗА ТОВА - ДА СЕ ПРЕДАВА

НИКОЛА ГАНЧЕВ СУКНАРОВ - специалист-техник
в цех "К О Н С Е Р В И"

Често поетите търсят героизма в необикновени събития, а на мен ми се иска да ги поканя в завода ни. Подвиг извършва всеки, който дава всеотдайно своя малък, но така нужен дял за постигане на голямото дело.

От тия хора е и комунистът Никола Сукнаров. Над 30 години всеки негов трудов ден е посветен в името на човека. На работното си място в комбината той става майстор в професията, прави първите си крачки в наставническото движение.

Богатите технически умения и познания на Никола Сукнаров му позволяват да участва най-активно при изграждането на цех "Консерви" и оборудването му с високопроизводителни машини. Взема пряко участие при внедряването на поточно механизирани линии за производство на шунка "Лингорд", а след това и на българската линия за производство на шунка "Русе". В цеха са монтирани пълначни машини "Темп", "Вемаг", където поддържането и експлоатацията изискват неговата опитна ръка. "Опитът е за това - да се предава. С радост прегърнах идеята за наставническото движение и станах от първите му участници. Един ден ще напусна завода и няма да съм спокоен, ако не съм оставил обучени заместници.

Песента прави труда по-лек, а живота по-красив. Затова свиря в тамбурашкия оркестър и ще свиря докато мога. Осъждам хората, които казват: самодейността е до време. С желание ръководя и спортната дейност".

За всеотдайността си другарят Сукнаров е отличаван многократно със званията "ударник", "най-добър в професията", "отличник на МЗХП".

Сборникът "Те са наша гордост" се издава от партийното, стопанското, профсъюзното и комсомолското ръководство на предприятието "Родоп" в чест на 100-годишния юбилей на предприятие "Родоп" - Русе

